ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

15. dubna 2010 *

Ve věci C-433/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Handens tingsrätt (Švédsko) ze dne 21. listopadu 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 5. prosince 2005, v trestním řízení proti

Larsi Sandströmovi,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (zpravodaj), J. Malenovský a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. prosince 2009,

* Jednací jazyk: švédština.

s ohledem na vyjádření předložená:

– za L. Sandströma R. Ihrem, advokat, jakož i D. Putzeysem a B. Dumortierem, avocats,

– za Åklagaren S. Creutzem, advokat,

– za švédskou vládu A. Krusem, R. Sobockim, S. Johannesson a K. Petkovskou, jako zmocněnci,

– za rakouskou vládu E. Riedlem, jako zmocněncem,

– za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a M. J. Lois, jako zmocněnci,

– za norskou vládu A. Eidem a K. B. Moenem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi L. Ström van Lier, A. Alcover San Pedro a D. Lawunmi, jakož i S. Schønbergem a K Simonssonem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 28 ES a 30 ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/25/ES ze dne 16. června 1994 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se rekreačních plavidel (Úř. věst. L 164, s. 15; Zvl. vyd. 13/13, s. 196), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/44/ES ze dne 16. června 2003 (Úř. věst. L 214, s. 18; Zvl. vyd. 13/31, s. 409, dále jen „směrnice 94/25“).

2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného Åklagaren (státním zastupitelstvím) proti L. Sandströmovi pro porušení nařízení 1993:1053 o používání vodních skútrů [förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter], ve znění nařízení 2004:607 [förordning (2004:607), dále jen „vnitrostátní nařízení“].

Právní rámec

Právní úprava Unie

3 Podle druhého bodu odůvodnění směrnice 94/25:

„[…] [E]xistují rozdíly v obsahu a oblasti působnosti platných právních a správních předpisů členských států týkajících se bezpečnostních charakteristik rekreačních plavidel; […] takové rozdíly mohou vytvářet překážky obchodu a rozdílné podmínky pro soutěž uvnitř vnitřního trhu."

4 Ve třetím bodě odůvodnění směrnice 94/25 se uvádí:

„[…] [H]armonizace vnitrostátních právních předpisů představuje jediný prostředek pro odstranění těchto překážek volného obchodu; […] tento cíl nemůže být uspokojivě dosažen jednotlivými členskými státy; […] tato směrnice stanoví pouze nezbytné požadavky pro volný obchod s rekreačními plavidly."

5 Článek 1 směrnice 94/25 vymezuje rozsah působnosti této směrnice. Toto ustanovení bylo nahrazeno textem uvedeným v článku 1 směrnice 2003/44, který zejména rozšířil rozsah působnosti směrnice tak, aby se vztahovala na vodní skútry.

6 Článek 2 směrnice 94/25, nazvaný „Uvádění na trh a do provozu“, stanoví:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, aby výrobky uvedené v čl. 1 odst. 1 mohly být uváděny na trh a do provozu pouze pro použití odpovídající jejich určenému účelu a neohrozí-li bezpečnost a zdraví osob, majetek a životní prostředí, pokud jsou správně vyrobeny a udržovány.

2. Ustanovení této směrnice nesmí bránit členským státům, v souladu se Smlouvou [o ES], v přijímání předpisů pro plavbu v určených vodách za účelem ochrany životního prostředí, struktury vodních cest a pro zajištění bezpečnosti vodních cest, za předpokladu, že tyto předpisy nevyžadují úpravu plavidla, která není v souladu s touto směrnicí [plavidel, která jsou v souladu s touto směrnicí].“

7 Článek 4 odst. 1 směrnice 94/25 stanoví:

„Členské státy nesmějí na svém území zakazovat, omezovat nebo bránit uvádění výrobků podle čl. 1 odst. 1 na trh a/nebo do provozu, jsou-li opatřeny označením CE podle přílohy IV, které vyjadřuje jejich shodu se všemi ustanoveními této směrnice, včetně postupů posuzování shody podle kapitoly II.“

8 Článek 3 odst. 1 směrnice 2003/44 stanoví:

„Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 30. června 2004. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Členské státy požijí tyto předpisy ode den 1. ledna 2005 [Členské státy budou tyto předpisy používat ode dne 1. ledna 2005].“

9 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů [v oblasti technických norem a předpisů] (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8), která kodifikovala směrnici Rady 83/189/ES ze dne 28. března 1983 (Úř. věst. L 109, s. 8, dále jen „směrnice 98/34“), obsahuje následující ustanovení:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[…]

4) ‚jiným požadavkem‘ požadavek jiný než technická specifikace kladený na výrobek zejména z důvodu ochrany spotřebitelů nebo životního prostředí [z důvodu ochrany, zejména spotřebitelů nebo životního prostředí], který má vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, jako jsou podmínky použití, recyklace, opětovného používání nebo zneškodňování, pokud tyto podmínky mohou významně ovlivnit složení nebo charakter výrobku nebo jeho uvedení na trh;

[…]

11) ‚technickým předpisem' technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné *de iure* nebo *de facto*, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb s výjimkou předpisů stanovených v článku 10.

[…]"

10 Článek 8 odst. 1 první pododstavec směrnice 98/34 stanoví, že s výhradou článku 10 oznámí členské státy Komisi neprodleně každý návrh technického předpisu.

11 Podle čl. 8 odst. 1 třetího pododstavce směrnice 98/34 „[č]lenské státy musí v souladu s výše uvedenými podmínkami znovu sdělit [oznámit] návrh technického předpisu, provedou-li v něm změny, které zásadně změní oblast jeho působnosti, zkrátí původně předpokládanou dobu jeho zavedení, doplní specifikace nebo požadavky nebo [je] zpřísní".

12 V souladu s čl. 8 odst. 3 směrnice 98/34 „[č]lenské státy neprodleně [oznámí] konečné znění technického předpisu Komisi".

13 Podle čl. 9 odst. 2 prvního pododstavce směrnice 98/34 členské státy odloží podle okolností případu přijetí návrhu technického předpisu o čtyři nebo šest měsíců „ode dne, kdy Komise obdrží sdělení [oznámení] podle čl. 8 odst. 1, zaujme-li Komise nebo jiný členský stát do tří měsíců od tohoto dne podrobné stanovisko, z něhož vyplývá, že předpokládané opatření může vytvořit překážky volného pohybu zboží na vnitřním trhu“.

Vnitrostátní právní úprava

14 Vnitrostátní nařízení o námořních skútrech ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení vstoupilo v platnost dne 15. července 2004.

15 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„V tomto nařízení se vodním skútrem rozumí plavidlo, jehož délka nepřesahuje čtyři metry, které 1) je vybaveno vnitřním spalovacím motorem s vodní tryskou jako svým základním zdrojem pohonu, a 2) je navrženo tak, aby jej mohla obsluhovat jedna nebo více osob sedících, stojících nebo klečících na trupu plavidla a nikoli uvnitř.“

16 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Vodní skútry mohou být používány pouze na veřejně splavných vodních cestách a vodních plochách uvedených v čl. 3 prvním pododstavci.“

17 Podle článku 3 vnitrostátního nařízení:

„Länsstyrelsen (okresní úřad) může v okresu vymezit vodní plochy nacházející se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých mohou být vodní skútry používány. Pro tyto účely musí přijmout ustanovení týkající se:

1) vodních ploch dotčených lidskou činností měrou, která neumožňuje považovat emise hluku a další škodlivé vlivy, vzniklé v důsledku používání vodních skútrů, za významný škodlivý zásah do života místního společenství nebo životního prostředí;

2) vodních ploch, které nejsou v blízkosti obytných oblastí nebo oblastí s rekreačními domy a které mají malý význam z hlediska ochrany přírodního a kulturního prostředí, biologické rozmanitosti, činností pod širým nebem, rekreačního nebo profesionálního rybolovu, a

3) ostatních vodních ploch, na kterých používání vodních skútrů nezpůsobuje škodlivý zásah do života společnosti emisemi hluku nebo dalšími škodlivými vlivy a nevyvolává riziko závažného poškození nebo narušení fauny nebo flóry anebo přispívání k šíření infekčních chorob.

Länsstyrelsen může rovněž omezit používání vodních skútrů v určitých částech veřejně splavných vodních cest, pokud se to jeví jako nezbytné k zamezení škodlivých zásahů nebo rizik poškození, uvedených v prvním pododstavci bodu 3. Länsstyrelsen může upravit způsob vjezdu i výjezdu z veřejně splavných vodních cest.“

18 Podle článku 5 vnitrostátního nařízení se každé osobě, která řídila vodní skútr v rozporu s články 2 nebo 3b tohoto nařízení nebo s předpisy přijatými na základě článku 3 uvedeného nařízení, uloží pokuta.

19 Rozhodnutím č. 2589 2004 41950 ze dne 20. května 2005 (dále jen „rozhodnutí ze dne 20. května“), Länsstyrelsen i Stockholms län (okresní úřad okresu Stockholm) povolil na základě článku 3 vnitrostátního nařízení používání vodních skútrů v určitých oblastech ve svém okrese. Toto rozhodnutí nabylo účinnosti dne 15. června 2005.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

20 Dne 13. července 2005 řídil L. Sandström vodní skútr na vodách nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty a na vodní ploše, jíž se netýkala ustanovení přijatá Länsstyrelsen ohledně vodních ploch, na nichž je používání vodních skútrů povoleno. Åklagaren zahájil proti L. Sandströmovi stíhání pro přestupek proti vnitrostátnímu nařízení.

21 Vodní plochy dotčené v původním řízení jsou vymezeny rozhodnutím ze dne 20. května 2005.

22 Obviněný z přestupku nepopírá skutky, za které je stíhán, poukazuje však na to, že použití vnitrostátního nařízení je v rozporu s článkem 28 ES, jakož i se směrnicí 94/25.

23 Za těchto podmínek se Handens tingsrätt rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Brání směrnice [2003/44] ustanovením vnitrostátního práva, která zakazují používání vodních skútrů mimo veřejně splavné vodní cesty nebo vodní plochy, pro které místní orgány vydaly povolení podle čl. 3 odst. 1 [vnitrostátního] nařízení?

b) Závisí přípustnost zákazu uvedeného pod písm. a) na tom, zda místní orgány při posuzování otázky udělení povolení podle čl. 3 odst. 1 dodržely pravidlo, že povolení musí vždy být vydáno pro ty vodní plochy, které splňují kritéria uvedená v pododstavcích 1 až 3?

2) Brání články 28 ES až 30 ES ustanovením vnitrostátního práva, která zakazují používání vodních skútrů popsanému v otázce 1a), a to obecně, nebo pouze v případě uvedeném v otázce 1b)?

3) Bez ohledu na výše uvedené okolnosti, brání nesplnění povinnosti oznámit na základě [směrnice 98/34] […] Komisi předem nový zákaz týkající se vodních skútrů přijatý dne 20. června 2004 dotčeným ustanovením vnitrostátního práva?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

24 Úvodem je třeba poznamenat, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení již byla ve značném rozsahu předmětem přezkumu Soudního dvora z hlediska směrnice 94/25, jakož i článků 28 ES a 30 ES, a to v rozsudku ze dne 4. června 2009, Mickelsson a Roos (C-142/05, Sb. rozh. s. I-4273). Skutkový stav a právní rámec v projednávané věci jsou podobné skutkovému stavu a právnímu rámci v uvedeném rozsudku.

25 Podstatný rozdíl mezi oběma věcmi spočívá ve skutečnosti, že na rozdíl od věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, využil v projednávaném sporu v původním řízení Länsstyrelsen svých pravomocí vymezených v článku 3 vnitrostátního nařízení, které mu umožňují provoz vodních skútrů na určitých vodních plochách povolit. Co se týče právního rámce, je na situaci ve věci v původním řízení použitelná směrnice 2003/44, která novelizovala směrnici 94/25/ES.

K první a druhé otázce

26 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda směrnice 94/25 ve znění směrnice 2003/44 nebo případně články 28 ES a 30 ES mají být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve sporu v původním řízení, která zakazuje používání vodních skútrů mimo určité vymezené vodní plochy.

27 Předmětem směrnice 94/25 je sblížit právní předpisy členských států týkající se rekreačních plavidel za účelem odstranění rozdílů v obsahu a působnosti bezpečnostních

charakteristik rekreačních plavidel vzhledem k tomu, že takové rozdíly mohou vytvářet překážky obchodu a rozdílné podmínky pro soutěž uvnitř vnitřního trhu. Směrnice 2003/44 tím, že novelizovala článek 1 směrnice 94/25 v původním znění, rozšířila její rozsah působnosti tak, že se tato směrnice nyní vztahuje mimo jiné i na vodní skútry.

28 Článek 2 odst. 2 směrnice 94/25 stanoví, že její ustanovení nebrání členským státům přijímat v souladu se Smlouvou předpisy pro plavbu v určitých vodách za účelem ochrany životního prostředí, struktury vodních cest a pro zajištění bezpečnosti vodních cest za předpokladu, že tyto předpisy nevyžadují úpravu plavidla, které je v souladu s touto směrnicí (výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, bod 20).

29 Podle svého čl. 2 odst. 2 tak tato směrnice nebrání vnitrostátním předpisům, které z důvodů ochrany životního prostředí zakazují používání vodních skútrů v určitých vodách, za předpokladu, že tyto předpisy neporušují pravidla Smlouvy (výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, bod 21).

30 Vnitrostátní nařízení a rozhodnutí ze dne 20. května 2005 spadají do kategorie vnitrostátních předpisů, na něž se vztahuje posledně uvedené ustanovení směrnice 94/25. Stanoví totiž zákaz používání vodních skútrů mimo určené vodní plochy.

31 Je tudíž nutné zkoumat, zda články 28 ES a 30 ES – později, po vstupu Lisabonské smlouvy v účinnost články 34 ES a 36 ES – brání takovým vnitrostátním pravidlům, jako jsou pravidla dotčená ve sporu v původním řízení.

32 Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, se již Soudní dvůr zabýval otázkou výkladu článků 28 ES a 30 ES, aby umožnil předkládajícímu soudu posoudit slučitelnost vnitrostátního nařízení s uvedenými ustanoveními. V době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, ještě nebylo vnitrostátní nařízení provedeno opatřeními upravenými v článku 3 prvním pododstavci uvedeného nařízení, jako je rozhodnutí ze dne 20. května 2005, takže v souladu s článkem 2 téhož nařízení bylo používání vodních skútrů povoleno pouze na veřejně splavných vodních cestách.

33 Z bodu 44 výše uvedeného rozsudku Mickelsson a Roos vyplývá, že články 28 ES a 30 ES takové vnitrostátní právní úpravě, jaká z důvodů ochrany životního prostředí zakazuje používání vodních skútrů mimo vymezené vodní cesty, nebrání za podmínky, že

– příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout prováděcí opatření stanovená za účelem vymezení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých smějí být vodní skútry používány,

– tyto orgány skutečně využily pravomoci, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a vymezily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátní právní úpravou a

– taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu této právní úpravy v platnost.

34 Na tuto odpověď nemá vliv přijetí rozhodnutí ze dne 20. května 2005. Vnitrostátní právní úprava dotčená ve sporu v původním řízení se totiž nadále opírá o zásadu obecného zákazu používání vodních skútrů mimo veřejně splavné vodní cesty, nevymezí-li příslušné orgány vodní plochy, kde bude možno vodní skútry používat. Je tedy na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda vnitrostátní nařízení tak, jak bylo provedeno rozhodnutím ze dne 20. května 2005, splňuje všechny tři podmínky uvedené v předchozím bodě.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci řízení upraveného článkem 267 SFEU, jenž je založen na jasné dělbě činností mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, spadá veškeré posouzení skutkových okolností věci do pravomoci vnitrostátního soudu. Soudní dvůr mu však může za účelem poskytnutí užitečné odpovědi v duchu spolupráce s vnitrostátními soudy poskytnout všechna vodítka, jež považuje za nezbytná (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, bod 41).

36 Co se týče první podmínky uvedené v bodě 33 výše, je třeba uvést, že Länsstyrelsen je v souladu s článkem 3 vnitrostátního nařízení povinen přijmout ustanovení k vymezení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na nichž mohou být vodní skútry používány.

37 Pokud jde o druhou podmínku uvedenou v bodě 33 výše, je třeba připomenout, že rozhodnutí ze dne 20. května 2005 na základě článku 3 vnitrostátního nařízení vymezuje splavné vodní plochy, na kterých v okrese Stockholm smějí být vodní skútry používány.

38 Je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda lze mít důvodně za to, že toto rozhodnutí vymezuje všechny vodní plochy, které v dotyčném okrese odpovídají podmínkám uvedeným ve vnitrostátním nařízení, zejména pak v jeho článku 3 prvním pododstavci.

Vzhledem k tomu, že používání vodních skútrů na vodní ploše, která splňuje tyto podmínky, by podle znění samotného vnitrostátního nařízení nemělo vyvolávat rizika nebo způsobovat nepřijatelné škodlivé zásahy do životního prostředí (viz výše uvedený rozsudek Mickelsson a Roos, bod 38), je třeba mít za to, že jakýkoliv zákaz používání vodních skútrů na takové vodní ploše, který je výsledkem toho, že tato plocha nebyla vymezena v prováděcím opatření, je opatřením jdoucím nad rámec toho, co je pro dosažení cíle ochrany životního prostředí nezbytné.

39 Co se týče třetí podmínky uvedené v bodě 33 výše, z informací ve spisu vyplývá, že rozhodnutí ze dne 20. května 2005 nabylo účinnosti dne 15. června 2005, tedy jedenáct měsíců poté, co nabylo účinnosti vnitrostátní nařízení. Za účelem posouzení přiměřenosti této lhůty je třeba vzít mimo jiné v úvahu skutečnost, že – jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí ze dne 20. května 2005 – bylo toto rozhodnutí přijato po konzultaci obcí a ostatních dotčených stran.

40 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první dvě položené otázky odpovědět tak, že směrnice 94/25 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která z důvodů ochrany životního prostředí zakazuje používání vodních skútrů mimo vymezené vodní cesty. Články 34 SFEU a 36 SFEU takové vnitrostátní právní úpravě nebrání za podmínky, že:

– příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout prováděcí opatření stanovená za účelem vymezení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých smějí být vodní skútry používány;

– tyto orgány skutečně vykonaly pravomoc, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a vymezily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátní právní úpravou a

– taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu této právní úpravy v platnost.

Je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda jsou ve věci v původním řízení tyto podmínky splněny.

Ke třetí otázce

41 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda skutečnost, že nebyly předem Komisi oznámeny změny vnitrostátní právní úpravy, jak je upraveno v čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34, způsobuje za okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, neplatnost těchto vnitrostátních ustanovení.

42 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že cílem směrnice 98/34 je preventivní kontrolou chránit volný pohyb zboží, který je jedním ze základů Společenství, a že tato kontrola je užitečná vzhledem k tomu, že technické předpisy, na které se tato směrnice vztahuje, mohou být překážkami obchodu se zbožím mezi členskými státy, přičemž tyto překážky jsou přípustné pouze tehdy, pokud jsou nezbytné pro splnění kategorických požadavků sledujících cíl obecného zájmu (viz rozsudky ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, Recueil, s. I-2201, bod 40; ze dne 16. června 1998, Lemmens, C-226/97, Recueil, s. I-3711, bod 32, a ze dne 8. září 2005, Lidl Italia, C-303/04, Sb. rozh. s. I-7865, bod 22).

43 Oznamovací povinnost upravená především čl. 8 odst. 1 prvním pododstavcem směrnice 98/34 představuje zásadní prostředek k uskutečnění této kontroly Společenství,

jejíž účinnost bude o to větší, bude-li tato směrnice vykládána v tom smyslu, že nedodržení oznamovací povinnosti zakládá podstatnou vadu řízení, která může vést k nepoužitelnosti dotčených technických předpisů, takže tyto nemohou být namítány vůči jednotlivcům (viz výše uvedený rozsudek Lidl Italia, bod 23).

44 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že dne 1. dubna 2003 oznámila švédská vláda Komisi návrh vnitrostátního zařízení, v němž byl definován pojem „vodní skútr" a jenž až na několik výjimek stanovilo obecný zákaz jejich používání. V návaznosti na toto oznámení zaslala Komise švédské vládě podrobné stanovisko na základě čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34. Švédské orgány proto návrh změnily. Oznámily však Komisi takto pozměněný text vnitrostátního nařízení až poté, co bylo uvedené nařízení přijato.

45 Jeví se tak – a je na vnitrostátním soudu, aby tuto skutečnost ověřil – že původní návrh vnitrostátního nařízení byl v souladu s čl. 8 odst. 1 prvním pododstavcem směrnice 98/34 oznámen, čili předmětem předchozího oznámení nebyly pouze změny provedené do tohoto nařízení v návaznosti na podrobné stanovisko Komise. Švédská vláda a Komise v tomto ohledu zdůrazňují skutečnost, že uvedené změny se týkají pouze zmírnění podmínek používání vodních skútrů.

46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 1 třetí pododstavec směrnice 98/34 stanoví, že členské státy musí znovu oznámit návrh technického předpisu,

provedou-li v něm změny, které zásadně změní rozsah jeho působnosti, zkrátí původně předpokládanou dobu jeho používání, doplní specifikace či požadavky nebo je zpřísní.

47 S ohledem na cíl směrnice 98/34 uvedený v bodě 41 výše je nicméně třeba mít za to, že takové změny provedené do návrhu technického předpisu, který již byl v souladu s čl. 8 odst. 1 prvním pododstavcem směrnice 98/34 oznámen Komisi, jež znamenají oproti návrhu, který byl oznámen, pouze zmírnění podmínek používání dotyčného výrobku, a jež v důsledku toho omezují případný dopad technického předpisu na obchodní vztahy, nejsou zásadními změnami návrhu ve smyslu čl. 8 odst. 1 třetího pododstavce této směrnice. Takové změny tudíž nepodléhají oznamovací povinnosti.

48 Za podmínky, že členské státy samozřejmě v souladu s čl. 8 odst. 3 směrnice 98/34 neprodleně oznámí Komisi konečné znění technického předpisu, neovlivňuje vzhledem k neexistenci oznamovací povinnosti skutečnost, že změna takového předpisu, která není změnou zásadní, nebyla před svým přijetím oznámena, použitelnost tohoto předpisu.

49 Na třetí otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34 musí být vykládán v tom smyslu, že změna provedená do návrhu technického předpisu, který již byl oznámen Evropské komisi, jež znamená oproti návrhu, který byl v souladu s prvním pododstavcem tohoto ustanovení oznámen, pouze zmírnění podmínek používání dotyčného výrobku, a jež v důsledku toho omezuje případný dopad technického předpisu na obchodní vztahy, není zásadní změnou návrhu ve smyslu třetího pododstavce uvedeného ustanovení a nemusí být předem oznámena Komisi.

Vzhledem k neexistenci takové oznamovací povinnosti neovlivňuje skutečnost, že změna technického předpisu, která není změnou zásadní, nebyla před svým přijetím oznámena Komisi, použitelnost tohoto předpisu.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/25/ES ze dne 16. června 1994 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se rekreačních plavidel, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/44/ES ze dne 16. června 2003, nebrání vnitrostátní právní úpravě, která z důvodů ochrany životního prostředí zakazuje používání vodních skútrů mimo vymezené vodní cesty.

2) Články 34 SFEU a 36 SFEU takové vnitrostátní právní úpravě nebrání za podmínky, že:

– **příslušné vnitrostátní orgány jsou povinny přijmout prováděcí opatření stanovená za účelem vymezení vodních ploch nacházejících se mimo veřejně splavné vodní cesty, na kterých smějí být vodní skútry používány;**

– **tyto orgány skutečně vykonaly pravomoc, která jim byla v tomto ohledu svěřena, a vymezily vodní plochy odpovídající podmínkám stanoveným vnitrostátní právní úpravou a**

– **taková opatření byla přijata v přiměřené lhůtě po vstupu této právní úpravy v platnost.**

Je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda jsou ve věci v původním řízení tyto podmínky splněny.

3) Článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů [v oblasti technických norem a předpisů] musí být vykládán v tom smyslu, že změna provedená do návrhu technického předpisu, který již byl v souladu s prvním pododstavcem tohoto ustanovení oznámen Evropské komisi, jež znamená oproti návrhu, který byl oznámen, pouze zmírnění

podmínek používání dotyčného výrobku, a jež v důsledku toho omezuje případný dopad technického předpisu na obchodní vztahy, není zásadní změnou návrhu ve smyslu třetího pododstavce uvedeného ustanovení a nemusí být předem oznámena Komisi. Vzhledem k neexistenci takové oznamovací povinnosti neovlivňuje skutečnost, že změna technického předpisu, která není změnou zásadní, nebyla před svým přijetím oznámena Komisi, použitelnost tohoto předpisu.

Podpisy.